

25 en het derde lid van art. 86 Gemeentewet). Het is niet eenvoudig te achterhalen wat in Delft precies gebeurd is, maar naar het zich laat aanzien heeft de raadscommissie op 13 februari 2014 een besluit over (gedeeltelijke) opheffing van de geheimhouding genomen. De brief van het college aan de raad dateert van vóór die datum en had dus niet openbaar gemaakt mogen worden. Dat de kwintessens van die brief eerder al publiek geworden was door toedoen van een lekkend raadslid, doet hier niet aan af. De strafrechter onthoudt zich immers van het beoordelen van de juistheid van de beslissing geheimhouding op te leggen: bepalend is slechts of de beslissing aan de formele vereisten voldoet (HR 17 mei 2005, Gst. 2006/13, m.nt. S.A.J. Munneke). Waar dat het geval is, geldt de geheimhoudingsplicht.

M. Nap

## Gst. 2017/60

Centrale Raad van Beroep 22 november 2016, nr. 14/5927 WWB

(Mrs. A.B.J. van der Ham, J.T.H. Zimmerman en J.H.M. van de Ven)

m.nt. J.C. de Wit<sup>1</sup>

(Art. 17, 18a Participatiewet; art. 5:43, 5:44, 5:46, 8:72a Awb)

JWWB 2017/29

RSV 2017/11

NJB 2017/31

ECLI:NL:CRVB:2016:4606

**Schending inlichtingenplicht. Geen schending ne bis in idem-beginsel. Evenredigheid: matiging boete wegens onherroepelijke strafbeschikking. (Emmen)**

*Het ne bis in idem-beginsel, als bedoeld in artikel 5:43 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), is niet geschonden. Ook is er geen sprake van een situatie als bedoeld in artikel 5:44 Awb. De aan appellant opgelegde strafbeschikking is blijkens een door appellant overgelegde aanmaning opgelegd vanwege het overtreden van artikel 3 Opiumwet. De aan appellant opgelegde bestuurlijke boete is een sanctie vanwege het overtreden van artikel 17 WWB. Van belang is dat de overtreden bepalingen niet een soortgelijk belang beschermen. Het beschermd belang van artikel 3 Opiumwet is het voorkomen van verspreiding van verdovende middelen. Het beschermd belang van artikel 17 WWB is de rechtmatige verstrekking van bijstand. De strafbeschikking is, zoals appellant heeft betoogd, in samenhang bezien met de omstandigheden dat de kwekerij kort actief is geweest, dat er waarschijnlijk geen eerdere oogsten waren en dat naar aanleiding van het aantreffen van de*

*kwekerij appellant uit zijn woning is gezet, wel van belang voor de evenredigheid van de boete. De aanwezigheid van de hennepkwekerij in de woning van appellant heeft geleid tot twee bestraffende sancties. Het gegeven dat eerder een inmiddels onherroepelijke strafsancie is opgelegd dient in dit geval, gelet op de hiervoor genoemde omstandigheden en de samenhang tussen de bestraffende sancties, te leiden tot het oordeel dat bij de daaropvolgende bestuursrechtelijke boete rekening wordt gehouden met de eerdere sanctie. De hoogte van de strafrechtelijke boete is € 500,- en de hoogte van bestuursrechtelijke boete is € 656,71. In het kader van de evenredigheid van de bestuursrechtelijke boete is in dit geval een matiging van 50% passend. Dit betekent dat de bestuursrechtelijke boete zal worden vastgesteld op € 328,36 naar boven af te ronden op een veelvoud van € 10, wat resulteert in een bedrag van € 330.*

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 14 oktober 2014, 14/1646 (aangevallen uitspraak)

[Appellant] te [woonplaats] (appellant)

het college van burgemeester en wethouders van Emmen (college)

### Procesverloop

Namens appellant heeft mr. E.P. Groot, advocaat, hoger beroep ingesteld en nadere stukken ingezonden.

Het college heeft een verweerschrift ingediend en een nader standpunt ingenomen omtrent de hoogte van de opgelegde boete.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 april 2016. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. Groot. Het college is, met bericht, niet verschenen.

### Overwegingen

1. De Raad gaat uit van de volgende in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Appellant ontving sinds 1 januari 2012 bijstand ingevolge de Wet werk en bijstand (WWB) naar de norm voor een alleenstaande.

1.2. Op 13 mei 2013 heeft de politie in de woning van appellant een in werking zijnde hennepkwekerij aangetroffen met 26 planten. Uit het politieonderzoek kwam naar voren dat de kwekerij kort actief is geweest en er waarschijnlijk geen eerdere oogsten waren. Naar aanleiding van het aantreffen van de kwekerij is appellant uit zijn woning gezet.

1.3. De officier van justitie heeft bij beschikking op grond van artikel 257a Wetboek van Strafvordering aan appellant een geldboete van € 500,- opgelegd wegens overtreding van artikel 3, aanhef en onder B, van de Opiumwet (OW). Appellant heeft geen verzet tegen deze beschikking gedaan.

1.4. Naar aanleiding van informatie van de politie over de hennepkwekerij is een onderzoek ingesteld naar de rechtmatigheid van de aan appellant verleende bijstand. In

<sup>1</sup> Joke de Wit is universitair hoofddocent Bestuursrecht aan Erasmus School of Law en voorzitter van de sociale kamer van de bezwaarschriftencommissie van de gemeente Rotterdam.

het kader van dit onderzoek is appellant op 6 januari 2014 door een verbalisant van de gemeente Emmen verhoord.

1.5. Het college heeft bij besluit van 5 februari 2014 de bijstand van appellant over de periode van 1 april 2013 tot en met 13 mei 2013 herzien (lees: ingetrokken) en de over die periode gemaakte kosten van bijstand ten bedrage van € 1.709,11 van appellant teruggevorderd. Aan het besluit ligt ten grondslag dat appellant op 13 mei 2013 een in werking zijnde hennepkwekerij in zijn woning heeft gehad. Appellant heeft in strijd met de op hem rustende inlichtingenverplichting gehandeld door geen melding te maken van de hennepkwekerij als gevolg waarvan het recht op bijstand niet is vast te stellen.

1.6. Bij besluit van 20 februari 2014 heeft het college aan appellant een bestuurlijke boete opgelegd van € 1.313,42 wegens schending van de inlichtingenverplichting.

1.7. Bij besluit van 17 april 2014 (bestreden besluit) heeft het college het bezwaar tegen de besluiten van 5 februari 2014 en 20 februari 2014 ongegrond verklaard.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

3. Appellant heeft zich in hoger beroep op de hierna te bespreken gronden tegen deze uitspraak gekeerd.

4. Bij brief van 12 april 2016 heeft het college aan de Raad gemeld dat hij zich nader op het standpunt heeft gesteld dat de hoogte van de boete wordt bepaald op € 656,71.

5. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

## ***Intrekking en terugvordering***

5.1. Appellant heeft aangevoerd dat er geen sprake is van schending van de inlichtingenverplichting omdat hij uitsluitend voor eigen gebruik heeft geteeld. Er waren geen inkomsten uit de hennepcultuur. Appellant heeft ter zitting toegelicht dat hij hennep gebruikt vanwege rugpijn en de kosten van medicinale cannabis voor hem te hoog zijn.

5.2. Deze beroepsgrond slaagt niet. Vaststaat dat appellant gedurende de periode in geding in zijn woning hennepplanten heeft gekweekt en dat hij hiervan geen mededeling heeft gedaan aan het college. Appellant had op 13 mei 2013 26 hennepplanten in zijn woning. Volgens vaste rechtspraak (zie onder meer de uitspraak van 1 april 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BC9263 en 6 september 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BT1995) kan bij het kweken van ongeveer vijf hennepplanten al geen sprake meer zijn van uitsluitend eigen gebruik. Dat hij de hennep uitsluitend om medische redenen heeft gekweekt, wat daar ook van zij, doet aan het vorenstaande niet af.

5.3. Volgens vaste rechtspraak (uitspraak van 24 oktober 2006, ECLI:NL:CRVB:2006:AZ1098 en van 28 april 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BD1105) worden werkzaamheden gericht op de start van een hennepkwekerij en het in bedrijf hebben ervan aangemerkt als omstandigheden die van belang zijn voor verlening van bijstand, ongeacht of daaruit al inkomen wordt ontvangen. Van schending van de inlichtingenverplichting is niet pas sprake vanaf het moment dat uit een hennepkwekerij inkomsten worden verworven. De stel-

ling dat appellant geen inkomsten heeft verworven is in dit verband dan ook niet relevant.

5.4. Door na te laten opgave te doen van de kweek van hennepplanten heeft appellant de op hem rustende inlichtingenverplichting geschonden. Gelet op de omstandigheid dat appellant geen deugdelijke administratie heeft bijgehouden kan niet meer worden vastgesteld of en, zo ja, in hoeverre appellant recht op bijstand had over de hier aan de orde zijnde periode.

## ***De boete***

5.5. Appellant heeft ook in dit verband aangevoerd dat geen sprake is van schending van de inlichtingenverplichting alsmede dat vanwege de strafbeschikking het ne bis in idem-beginsel is geschonden. Ten onrechte is geen rekening gehouden met de strafbeschikking. Voorts is de boete onevenredig gelet op de persoonlijke omstandigheden van appellant, te weten dat hij bijstand ontvangt en hij zijn huis heeft moeten opgeven.

5.6. Vaststaat dat het college het bestreden besluit niet handhaaft, voor zover het ziet op de hoogte van de boete. Dit betekent dat het bestreden besluit in zoverre geen stand kan houden.

5.7. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant de op hem rustende inlichtingenverplichting heeft geschonden. Verwezen wordt naar 5.2 tot en met 5.5. Appellant valt daarvan ook subjectief een verwijt te maken. Daarmee staat de verwijtbaarheid van de schending van de inlichtingenverplichting vast.

5.8. Het ne bis in idem-beginsel, als bedoeld in artikel 5:43 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), is niet geschonden. Ook is er geen sprake van een situatie als bedoeld in artikel 5:44 van de Awb. De aan appellant opgelegde strafbeschikking is blijkens een door appellant overgelegde aanmaning opgelegd vanwege het overtreden van artikel 3 van de OW. De aan appellant opgelegde bestuurlijke boete is een sanctie vanwege het overtreden van artikel 17 van de WWB. Van belang is dat de overtreden bepalingen niet een soortgelijk belang beschermen. Het beschermd belang van artikel 3 van de OW is het voorkomen van verspreiding van verdovende middelen. Het beschermd belang van artikel 17 van de WWB is de rechtmatige verstrekking van bijstand.

5.9. Naar aanleiding van recente uitspraken (zie bijvoorbeeld ECLI:NL:CRVB:2016:9) heeft het college de boete nader bepaald op € 656,71. Het college is daarbij uitgegaan van een gemiddelde verwijtbaarheid, een daarbij behorend boetepercentage van 50% en van de mogelijkheid dat de boete binnen twaalf maanden kan worden afgelost. Tegen deze aannames zijn geen beroepsgronden aangevoerd.

5.10. De omstandigheden dat appellant bijstand ontvangt en dat hij heeft moeten verhuizen vanwege het opzeggen van de huurovereenkomst met appellant in verband met het aantreffen van een hennepkwekerij in zijn woning, leiden op zichzelf niet tot het oordeel dat het college de boete verder had moeten matigen. De eerder bedoelde recente uitspraken over boetes gaan juist uit van het gegeven dat bij een inkomen op bijstandsniveau een beperkte draagkracht aanwezig is.

5.11. De strafbeschikking is, zoals appellant heeft bevestigd, in samenhang bezien met de omstandigheden dat de kwekerij kort actief is geweest, dat er waarschijnlijk geen eerdere oogsten waren en dat naar aanleiding van het aantreffen van de kwekerij appellant uit zijn woning is gezet, wel van belang voor de evenredigheid van de boete. De aanwezigheid van de hennepkwekerij in de woning van appellant heeft geleid tot twee bestraffende sancties. Het gegeven dat eerder een inmiddels onherroepelijke strafsancie is opgelegd dient in dit geval, gelet op de hiervoor genoemde omstandigheden en de samenhang tussen de bestraffende sancties, te leiden tot het oordeel dat bij de daaropvolgende bestuursrechtelijke boete rekening wordt gehouden met de eerdere sanctie. De hoogte van de strafrechtelijke boete is € 500,- en de hoogte van bestuursrechtelijke boete is € 656,71. In het kader van de evenredigheid van de bestuursrechtelijke boete is in dit geval een matiging van 50% passend. Dit betekent dat de bestuursrechtelijke boete zal worden vastgesteld op € 328,36 naar boven af te ronden op een veelvoud van € 10,-, wat resulteert in een bedrag van € 330,-.

5.12. Gelet op 5.6 en 5.11 zal de aangevallen uitspraak worden vernietigd voor zover die ziet op de boete, het beroep tegen het bestreden besluit zal gegrond worden verklaard en het bestreden besluit, voor zover dat ziet op de boete, zal worden vernietigd. De Raad zal met toepassing van artikel 8:72a van de Awb het bedrag van de boete vaststellen op € 330,-.

6. Aanleiding bestaat het college te veroordelen in de proceskosten van appellant. Deze kosten worden begroot op € 992,- in bezwaar, € 992,- in beroep en € 992,- in hoger beroep voor verleende rechtsbijstand.

### Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak voor zover die ziet op de boete;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 17 april 2014 gegrond;
- vernietigt het besluit van 17 april 2014 voor zover die ziet op de boete en herroept het besluit van 20 februari 2014 in zoverre;
- stelt het bedrag van de boete vast op € 330,- en bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het besluit van 17 april 2014;
- veroordeelt het college in de kosten van appellant tot een bedrag van € 2.976,-;
- bepaalt dat het college aan appellant het in beroep en in hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 167,- vergoedt.

### Naschrift

1. In deze zaak heeft appellant die een bijstandsuitkering ontving, niet doorgegeven dat hij in zijn woning een hennepkwekerij met 26 planten had ingericht en in gebruik genomen. De hennepkwekerij is vrij snel na de ingebruikname, waarschijnlijk al voor de eerste oogst, door de poli-

tie ontdekt en ontmanteld. De officier van justitie heeft aan appellant een strafbeschikking opgelegd van € 500, omdat hij met het hebben van een in werking zijnde hennepkwekerij de Opiumwet heeft overtreden. Deze strafbeschikking is ten tijde van de procedure bij de Centrale Raad van Beroep (hierna: CRvB) al onherroepelijk. Het college van burgemeester en wethouders (hierna: college) heeft de bijstandsuitkering herzien en teruggevorderd over de periode van ongeveer anderhalve maand dat de hennepkwekerij in bedrijf is geweest. Daarnaast heeft het college een boete opgelegd vanwege schending van de inlichtingenplicht.

2. Appellant voert als verweer tegen de herziening en terugvordering van de bijstandsuitkering aan dat hij geen inkomsten heeft gegenereerd uit de kwekerij. Hij kweekte de planten slechts voor eigen gebruik, omdat hij zich de aanschaf van medicinale cannabis door de hoge kosten niet kon veroorloven. Het verwondert niet, dat dit verweer geen hout snijdt. De jurisprudentie op dit punt is duidelijk en de CRvB verwijst hier ook naar. Als een kwekerij meer dan vijf planten omvat, wordt niet meer uitgegaan van teelt die uitsluitend is bestemd voor eigen gebruik (CRvB 1 april 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BC9263). Daarnaast is het in bedrijf hebben van een hennepkwekerij, ongeacht of hier inkomsten uit worden gegenereerd, een omstandigheid die het recht op bijstand kan beïnvloeden. Daarom valt deze omstandigheid, aldus de CRvB, onder de inlichtingen die een bijstandsgerechtigde op basis van artikel 17 van de Participatiewet dient te verstrekken, r.o. 5.2 en 5.3. Omdat appellant ook niet heeft voldaan aan het vereiste van een deugdelijke administratie, is het recht op bijstand in de periode dat de hennepkwekerij in bedrijf is geweest, niet meer vast te stellen, r.o. 5.4.

3. Appellant is verder van mening dat het college door het opleggen van de boete het ne bis in idem-beginsel heeft geschonden, omdat aan hem door de officier van justitie ook al een strafbeschikking is opgelegd. De CRvB deelt dit standpunt van appellant terecht niet. De strafbeschikking is opgelegd vanwege de aanwezigheid van een werkende hennepkwekerij in zijn woning – een overtreding van artikel 3 Opiumwet – en de boete is opgelegd vanwege het overtreden van artikel 17 Participatiewet, het niet melden van de aanwezigheid van de hennepkwekerij. In de eerste plaats beogen deze bepalingen, aldus de CRvB, niet een gelijksoortig belang te beschermen en daarnaast gaat het niet om dezelfde overtreding of gedraging. Dit betekent dat de situaties die zijn beschreven in de artikelen 5:43 en 5:44 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), zich niet voordoen. Er is dus geen sprake van een schending van deze beide artikelen waarin het verbod van samenloop van het opleggen van sancties voor dezelfde gedraging en het ne bis in idem-beginsel zijn neergelegd.

4. Het college was op grond van de genoemde Awb-artikelen bevoegd en had op grond van artikel 18a van de Participatiewet zelfs de plicht om een boete op te leggen. Het college heeft in eerste instantie een boete van € 1313,42 opgelegd, dat is een boete ter hoogte van 100% van het (netto)benadelingsbedrag. Dit boetebesluit dateert uit februari 2014, en is daarmee genomen voor de uitspraak van 24 november 2014, waarin de CRvB het uitgangspunt heeft

geformuleerd dat bij normale verwijtbaarheid de boete op 50% van het benadelingsbedrag moet worden vastgesteld. Daarom heeft het college kort voor de zitting de boete gehalveerd naar € 656,71. Met het vaststellen van de boete op de helft van de oorspronkelijke hoogte volgt het college de uitspraak uit november 2014. Er wordt uitgegaan van normale verwijtbaarheid en daarbij past een boete van 50% van het benadelingsbedrag. Ook heeft het college met het verlagen van de boete tot het genoemde bedrag voldaan aan de overwegingen van de CRvB in zijn uitspraken van 11 januari 2016 over de termijn waarbinnen de boete kan worden afgelost (CRvB 11 januari 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:9). De hoogte van de boete is namelijk zodanig dat deze op basis van de (fictieve) draagkracht binnen twaalf maanden kan worden afgelost, r.o. 5.9. Het college heeft met het lager vaststellen van de boete niet alleen de door de CRvB geformuleerde uitgangspunten gevolgd, maar lijkt ook te hebben voldaan aan de voorwaarden van artikel 5:46, tweede lid, van de Awb. Het heeft de boete afgestemd op de ernst van de overtreding, de mate waarin deze aan de overtreder kan worden verweten en het college lijkt ook rekening te hebben gehouden met de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd.

5. De CRvB ziet dit laatste echter anders en de reden daarvoor is nieuw. De onherroepelijk geworden strafbeschikking maakt, in samenhang met de omstandigheden dat de kwekerij maar kort heeft gewerkt, dat er waarschijnlijk geen oogsten zijn geweest en dat appellant uit zijn woning is gezet als gevolg van het aantreffen van de kwekerij, dat de boete voor de schending van de inlichtingenplicht onevenredig en dus in strijd met artikel 5:46, tweede lid, van de Awb is, aldus de CRvB. Hij overweegt dat bij het vaststellen van de hoogte van de bestuurlijke boete vanwege de genoemde omstandigheden en gezien de samenhang tussen de bestraffende sancties rekening dient te worden gehouden met de inmiddels onherroepelijk geworden strafrechtelijke boete, r.o. 5.11.

6. Deze rechtsoverweging van de CRvB roept een aantal vragen op. Allereerst de vragen hoe de CRvB zou hebben geoordeeld als de strafbeschikking nog niet onherroepelijk was geworden en of bij een omgekeerde volgorde van het opleggen van sancties, dus eerst de bestuurlijke boete en daarna de strafbeschikking, de officier van justitie bij het vaststellen van de hoogte van de strafbeschikking ook rekening houdt met het feit dat al een bestuurlijke boete is opgelegd. Daarnaast valt op dat artikel 5:46, tweede lid, van de Awb drie criteria noemt waarmee het bestuursorgaan rekening dient te houden bij de vaststelling van de hoogte van de boete: de ernst van de overtreding, de mate van verwijtbaarheid en de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd. De mate van verwijtbaarheid is verdisconteerd in een boetepercentage van 50% en zoals de CRvB zelf opmerkt zijn hiertegen geen gronden aangevoerd. Dit criterium is hiermee onweersproken ingevuld. Ik vraag mij af in hoeverre de andere door de CRvB genoemde omstandigheden kunnen worden geschaard onder de overige twee criteria, te weten de ernst van de overtreding en de omstandigheden waaronder deze is gepleegd. Mijn twijfel geldt in elk geval de feiten dat appellant uit zijn huis is

gezet na het aantreffen van de hennepkwekerij en dat aan hem een boetebeschikking is opgelegd, omdat deze beide feiten een gevolg zijn van de overtreding en mijns inziens dus niets zeggen over de ernst van de overtreding of de omstandigheden waaronder deze is gepleegd. Het feit dat de hennepkwekerij slechts kort actief is geweest, zegt iets over de duur van de overtreding en is daarmee eigenlijk de enige factor die, zoals ook blijkt uit de jurisprudentie, valt onder de criteria zoals genoemd in artikel 5:46, tweede lid, van de Awb. Deze omstandigheid heeft er echter voor gezorgd dat het benadelingsbedrag beperkt is gebleven en heeft langs die weg de hoogte van de boete al in gunstige zin beïnvloed. Nog een andere vraag die deze overweging oproept, is dat de CRvB tot op zekere hoogte lijkt terug te komen van zijn eerdere overweging dat geen sprake is van een schending van het ne bis in idem-beginsel. Dit blijkt vooral uit de woorden: “De aanwezigheid van de hennepkwekerij in de woning van appellant heeft geleid tot twee bestraffende sancties”. Naast het feit dat dit mijns inziens niet juist is – als appellant wel had voldaan aan zijn inlichtingenplicht, was hem geen bestuurlijke boete opgelegd (r.o. 5.8, zie ook punt 3) –, maakt dit de onderbouwing van het oordeel dat de boete moet worden gematigd, juridisch ondoorzichtig. Er is geen sprake van schending van het ne bis in idem-beginsel en geen samenloop van opgelegde sancties, maar omdat er wel samenhang bestaat tussen beide sancties, is de boete strijdig met het tweede lid van artikel 5:46 Awb. Hoewel ik van harte instem met de matiging van de boete door de CRvB, omdat ik meen dat de bestuurlijke boete vanwege een schending van de inlichtingenplicht zijn doel in veel gevallen, en ook in deze zaak, volledig voorbijschiet, is wat mij betreft een meer consistente juridische motivering door de CRvB zeer gewenst. Dit geldt niet alleen voor de onderbouwing van de redenen waarom de CRvB de boete matigt, maar ook voor het oordeel dat een matiging naar 50% van de opgelegde boete passend is.

7. Wat deze uitspraak duidelijk maakt, is dat de CRvB kritisch blijft oordelen over de in het domein van de sociale zekerheid opgelegde boetes vanwege een schending van de inlichtingenplicht. Uitvoeringsorganen zouden wellicht vaker een voorbeeld kunnen nemen aan de opstelling van de CRvB op dit punt. Wat ik echter betreurt, is dat de onderbouwing door de CRvB van zijn oordeel op de genoemde punten nog wel wat te wensen overlaat. Dit verwondert te meer als daarbij wordt opgemerkt dat de uitspraak pas bijna zeven maanden na de zittingsdatum is gedaan. Het probleem van een karige motivering blijft dat er weinig tot geen houvast wordt geboden aan uitvoeringsorganen, bijvoorbeeld om de jurisprudentie over dit onderwerp om te zetten in beleid. Daarnaast lijkt het mij niet onwaarschijnlijk dat een ruimere motivering niet alleen de draagkracht van de uitspraak zou vergroten maar ook zou kunnen bijdragen aan minder procedures. Of moeten we vaststellen dat een draagkrachtige juridische motivering op grond van de huidige wet- en regelgeving eigenlijk niet kan worden gegeven en dus gewoon blij zijn met het feit dat de CRvB desalniettemin de boete naar beneden bijstelt

*J.C. de Wit*